

Οι πατέρες της Εκκλησίας, φωτεινά παραδείγματα για όλους μας! (Γέροντας Βασίλειος Γοντικάκης, Προηγούμενος Ι.Μ. Ιβήρων)

/ [Πεμπτουσία](#)



[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/29YVDo7>]

Εζήτησαν πρώτον την Βασιλείαν του Θεού, και όλα τα άλλα τους δόθηκαν δωρεάν (βλ. Ματθ. 6, 33). Δεν είναι απλώς στοχαστές, ρήτορες, λογοτέχνες, ποιητές. Είναι ελεύθεροι, αληθινοί, αυθεντικό· είναι ένθεοι. Κινήθηκαν αυθόρμητα. Εκφράσθηκαν ειλικρινά. Αγάπησαν την ταπείνωσι. Γέμισαν με σοφία. Ανεδείχθησαν χρυσόστομοι, θεολόγοι, ποιητές, αρχιτέκτονες του λόγου. Αναπτύχθηκαν κεκρυμμένα προτερήματά τους. Έλαμψε έσωθεν η ύπαρξί τους. Δεν έμαθαν, αλλά έπαθαν τα θεία. Τα υπέστησαν. Τους αλλοίωσαν. Τους εθέωσαν. Έγιναν αφορμή θεοφανείας, δηλαδή αληθινής ανθρωποφανείας. Φανερώνουν τι είναι και τι μπορεί να γίνη ο άνθρωπος.



Η θεολογική χάρι και έμπνευσι έρχεται εξαίφνης άνωθεν, μια στιγμή που δεν περιμένεις· μια στιγμή, που για να φτάσης, πέρασες βάσανα δοκιμασιών και καταιγίδων. Τη στιγμή εκείνη της ησυχίας και διαύγειας -μετά την καταιγίδα- φαίνονται εναργώς τα κεκρυμμένα, «τα άδηλα και τα κρύφια» (Ψαλμ. 50, 8).

Και πάλι, αν τα πάντα κάλυψη νέφος και ομίχλη ακηδίας, ο άνθρωπος της Χάριτος κυκλοφορεί απρόσκοπτα, γιατί μέσα του παραμένει φωτεινή η τοπογραφία του πεδίου που του έχει αποκαλυφθή.

Είναι χάρισμα Θεού να φιλοξενής από γεννησιμιού σου τα ερωτήματα και τις απορίες για τα μέγιστα και πρώτα. Και αυτά τα ερωτήματα -με την επιθυμία της ενώσεως των αντιθέτων- να ζυμώνουν το είναι σου. Είναι τολμηρό, αλλά και μεγαλειώδες, να τα δώσης όλα· και, ξεπερνώντας τα όρια της φθοράς, να παραδοθής στα χέρια του Δυνατού. Και να μη μιλάς εσύ στο τέλος, αλλά η χάρις του Θεού διά σου, εν πάση αισθήσει και συντριβή. Οι Πατέρες, «τα μεγάλα στοιχεία τα την πίστιν ώσπερ κτίσιν συνιστώντα»[4], πέτυχαν όλα αυτά. Και καθένας με τον προσωπικό του τρόπο φανερώνει την ίδια Αλήθεια.

Έτσι, έχουμε ένα Μέγα Βασίλειο, που εκφράζεται βασιλείως, μεγαλοπρεπώς και νηφαλίως, μεταφέροντας το μήνυμα της Βασιλείας.

Έχουμε ένα Χρυσόστομο, που, όπως το αηδόνι, δονείται σύγκορμα και καταυγάζει τη νύκτα όλη με τη μεταλλική λάμψη της φωνής του- παρόμοια και ο θεοκίνητος τούτος Άγιος μετέχει ολόκληρος στο κήρυγμά του, πάλλεται το ελάχιστο σωματικό του σκήνος, και συγκλονίζει ενθέως τα πλήθη ανά τους αιώνες. Βλέπει

τον Θεάνθρωπο Κύριο στο Πάθος και στην Ανάστασι. Περιγράφει τον Υψούμενο έξω πόλεως και τειχών, επί υψηλού ικρίου, για να καθάρη τον αέρα, την κτίσι ολόκληρη και την Οικουμένη (P. G. 49, 409). Φτάνει στον Κατηχητικό Λόγο του Πάσχα, όπου, υπερβαίνοντας τα του παρόντος αιώνας, από σήμερα ήδη κάνει τους πάντες να ακούσουν τα άρρητα ρήματα του μέλλοντος αιώνας. Και μέσα στη μεγάλη έκρηξι του πασχαλίου φωτός, όπου καταργούνται οι νόμοι της φύσεως, καλεί τους πάντες στη χαρά του Κυρίου.

Έχομε τον Γρηγόριο, τον θεολόγο και ποιητή, με τον συμπυκνωμένο λόγο και την ένθεη καλλιέργεια. Μιλά για τα Χριστούγεννα, και αναφέρει άλλα πράγματα. Διατυπώνει κάποιες φράσεις που φανερώνουν το βάθος της θεολογίας του και τη γνώσι του τι είναι ο άνθρωπος. Αυτές οι βραχύλογες παράγραφοι (Λόγος λη΄, 7-13), οι περιεκτικές του μυστηρίου της δημιουργίας και της σωτηρίας, περιγράφουν την ουσία των Χριστουγέννων. Αποκαλύπτουν την αλήθεια του είναι μας. Φωτίζουν το μυστήριο της του Θεού σαρκώσεως. Και τις ίδιες φράσεις, χωρίς καμιά αλλαγή η προσθήκη, βάζει στον λόγο του για το Πάσχα (Λόγος μς΄, 3-9). Επειδή θέλει να πρωτότυπη ως ποιητής, λέει ακριβώς τα ίδια. Γιατί στον χώρο της αλήθειας η επανάληψι είναι έκπληξι.

[Συνεχίζεται]

4. Μηνάιον Ιανουαρίου, 30η, Στιχηρόν Προσόμοιον του Μ. Εσπερινού.